

Sluppferðin

Debes Christiansen, skiparin, leggur okkurt seglið saman

Eivind Rein, bestimaðurin, til ródurs. Honum við lið stendur Pól Sverri Restorff

Sluppin Westward Ho kom mánadagin til Aberdeen í Skotlandi í øllum góðum, júst fyra ár aftaná at hon var her seinast. Tað mundi taka einar 58 timar at sigla teinin uppá umleið 360 fjórðingar. Ferðin hevði helst verið enn skjótari, varð sluppin ikki tarnað av sjövarfallinum í tí herviliga og streymharða Pentlandsfjørðinum. Tann nógvi streymurin har mundi leingja ferðina við umleið 5 tímum.

Annars gekk alt væl í hond. Manningin og ferðafólkið, sum annars virkar sum manning umborð, letur væl at og sigur alt standa væl við. Allir lata heilsa heima.

Skiparin, Debes Christiansen, var í góðum skør-um, tá sluppin legði at bryggju í Upper Dock, innarlíga í sjálvum miðbýnum í Aberdeen. Hann helt fyrri, at gekk túrin nú ikki so skjótt sum fyrri fyra árum síðani, tá teir einans høvdu 46 timar um túrin Føroyar-Aberdeen, so var gingið skjótt og væl í hond hesa ferðina eisini.

Tað er Føroya Idnaðarfelag, sum hevur leigað sluppina hesa ferðina til Skotlands. Leiðin gongur til altjóða fiskariframsýningina, sum verður hildin í Aberdeen í hesum døgum. Føroyar luttaka við fleiri virkjum. Sluppin er sum so ein partur av føroyska básinum, soleiðis at fólk kunnu vitja umborð at hyggja eftir hesum skjótt 100 ára gamla fiskifarinum, ið á sinni var bygt í Skotlandi.

Ferðin

Lagt varð frá landi í Havn nakað eftir miðnætt friggjakvæðið tann 18.

juni. Veðrið var gott og nógvi fólk høvdu leitað oman á bryggjuna at siga farvæl. Útvarpið boðaði frá góðum sluppveðri hetta kvæðið og teir næstu dagarnar. Har var eitt fitt lot av landnyrdingiogeystri.

Seglini vórðu sett og komnir nakað suður um Borðuna stóðu seglini so pinnastill og full av vindi. Sluppin legði seg eitt sindur á stýriborð og helt so leiðina til havs. Ímeðan hevði stýrimaðurin sett kósina — í beinari linju úr Borðuni í Pentland, ið er norðasta landið í Skotlandi.

Tá alt var riggað til sum tað skuldi, var farið niður undir. Har vóru so tær

ymsu vaktirnar settar — og menn fingur sær hvør sine koyggju. Onkur hevði soviposa við og onkur hevði dýnu. Alt var so gjørt klárt til hesa fyrstu náttina umborð á sluppini. Aðrenn farið var í koyggju-una var sjálvandi ein heitur munnur at fáa og okkurt gott afturvíð. Tað var vordíð seint nú, so teir fyrstu á vakt á túrinum høvdu hundavaktina, ið er frá kl. 24 til 4 næsta morgun. Restin so í koyggjuna. Veðrið var gott, so landkrabbarnir sum vóru við, kundu trygt leggja seg at sova.

Morgunvaktin varð longu útputrað kl. 3.45, tvs. 15 minuttir aðrenn skaffing og vaktarskifti.

Soleiðis er annars fyrri hvørja einstaka vakt umborð.

Allir á vaktini uttan 1. maður hava ródurstørn — ein halvan tíma hvør í senn. Annars skuldu menn á vaktini ansa eftir at alt er í lagið, nær skjøtini skulu tættast, nær fellast skal í osfr. Síðani skal kaffi gerast til næstu vaktina og hon skal eisini purrast út.

Leygardagin var framvegis eitt gott lot og ferðin mundi liggja um 6–7 mil. Bæði segl og motorur vóru í drift. Toppseglið varð nú sett undir. Tað gekk nú skjótt framá allan vegin, til vit komu til oynda Hoy, ið er ein av Orknoyggjunum. Tá stilti av og móti

Av Westward Ho, í síðstu viku, orð og myndir:

Jan Müller

middegi sunnudagin kom vestfall — harðasti streymur, men — annars besta veður og sluppin helt akkurat rákinum til seinnapartin sunnudagin.

Tá — einar fyra timar seinni — linkaði rákið og gongd kom á aftur. Eitt lot kom av streyminum og seglini stóðu aftur.

Hóast vit høvdu motor so var einki at gera móti tí harða rákinum. Tað mundi reka eini 12 til 13 mil, tá

tað var upp á tað mesta og við motori og seglum gekk sluppin í mesta lagi eini 8 mil, so litið annað var at gera enn at halda upp imóti.

Men menn vóru ikki fyrri ongum fyrri tað. Sölin varð farin at skina, so av fóru posatroyggujurnar, og við upprullaðum skjúrtuerum fóru menn at skrava lunningina, vaska dekkið, mála og ymiskt annað, sum treingist at gera við sluppina. Ikki var ta einans manningin sum so, ið rullaði upp erner, min sann eisini ferðafólkini, um ein kundi kalla tey so, vóru við til alt fyrifallandi arbeiði umborð.

Seinnapartin — sunnudagin linkaði rákið og ferð kom á aftur Westward Ho, sum nú við fullari ferð stevndi suður gjøgnum Pentlandsfjørðin. Pentlandsfjørðurin visti seg tianbetur frá tí góðu síðuni henda dagin vit fóru skúmandi igjøgnum ferðin. Annars er hetta farvatnið av teimum vandamiklastu farleiðum yvirhøvur, serstakliga fyrri skip og bátar sum ikki eru kunnug har. Liggur ættin beint upp í rákið kann vera so sjakskuttur sjógvur, at best er at halda seg burt. Mong eru forni, sum eru farin við manni og mús í Pentlandsfjørðinum.

Vit sigldu nú millum tær báðar oyggjarnar, Strome og Swona, ið ikki sort minna ein um føroysk oyggjanøvn — síðani gekk

Jógván Ki skrvavar sker-stokkin

Árni Nielsen á veg niður gjøgnum lugarskappan við fullum potti av seyðarhovdum